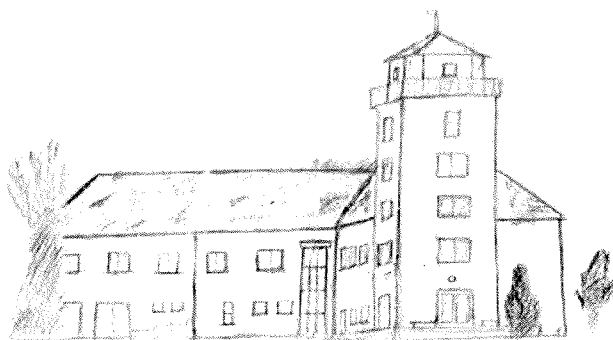
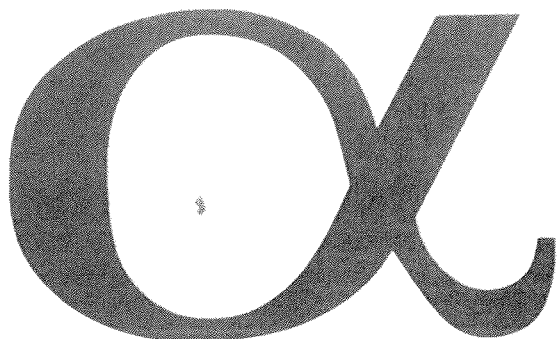

Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012 ballagás/a

Hálaadás

Írók, alkotók sokat dolgoznak azért, hogy jó sztorikat találjanak ki, de az élet produkálja a legjobbakat, gyakran a legszárnyalóbb fantáziánkat is felülmúlva.

Középiskolai tanárként itt a Refiben aggódalmasan tekintettem az 5. osztályokra: Tudok majd velük bánni? Hogy lehet okosan szeretni és nevelni őket? Így volt ez 2004-ben is, amikor megkaptam az induló 5.a osztályt a történelem tanítására. A feladat könnyebbnek bizonyult, mint hittem: a „fiúk” érdeklődőek, olvasottak, intelligensek, okosak (és csak néha okoskodóak), a lányok kedvesek, szépek, értelmesek, talpraesettek (és csak néha nagyszájúak) voltak, úgyhogy azonnal megszerettem őket. Dani fejből közölte velem Mátyás király uralkodói dátumait, már ekkor lenyűgözött Ábris választékos stílusa, szinte nem is tudtam mit kezdeni a lányok lelkesedésével, eléggé megköszönni a szorgalmikat, megdicsérni a becipelt könyveket, fényképeket, meghallgatni a (nem is mindig szorosán odaillő) történeteiket. Olyan jól tudtunk együtt dolgozni, hogy 6.-ban 16-an (az osztály fele!) indultak történelem tentamenen fantasztikus eredménnyel. Kevés boldogabb és büszkébb pillanat volt életemben.

Aztán 8.-ban már igazán élvezet volt őket tanítani, sokszor inkább csak információkat cserélünk, hiszen a XX. századról nagyon sokat tudtak. Egyébként is sokat beszélgettünk, és azt reméltem, „nagyimiben” én leszek az osztályfőnökük. De másképpen alakult, és én örültem annak, hogy Andrea tanárnő fiatal, energikus, szereti őket, jó kezekben lesznek. Szasza pedig az egyik óra elején, miközben az egész osztály felállt, megkért, hogy legyek az osztályfőnök-helyettesük, és ennek is nagyon örültem. De ez is másképp alakult: másik osztályban lettem osztályfőnök, aztán igazgatóhelyettes, így 10.-ben nem is tanítottam őket.

Aztán 11.-ben visszakaptam egy részüket (a középszintű csoportot). Az újra kezdés nem volt felhőtlen, de csakhamar összeszoktunk, ha nem is könnyen, és tavasz elején megkérték, hogy tanítsam én nekik a keringőt a szalagavatóra. Örömmel vállaltam el, mert a bizalom jelének éreztem, és reméltem, hogy az együtt munkálkodás újra közel hozhat minket egymáshoz. (Ezen a téren van némi tapasztalatom) Akkor még nem is sejtettem, hogy szeptembertől osztályfőnökük is leszek. Az év végi vizsgán pedig ismét bizonyítottak, és én újra büszke lehettem rájuk.

Idén szeptember elsején kicsit szorongva vettem tudomásul, hogy ismét megkaptam, amire vágytam, mert ugyan csak egy évre, de mégis osztályfőnökük

lehetnek. Szorongásom pedig szinte azonnal oldódott, amikor láttam, elfogadják a helyzetet, és az első megdöbbenés után örülnek is nekem, segítőkészek és együttműködőek. A 12.-es év nehéz, tele komoly kihívásokkal, és mi úgy vettük az akadályokat együtt, mintha természetes lenne a helyzet, feladat, erőfeszítés. Tánctáborral kezdtünk (azonnal vita, szavazás az osztálytánc kiválasztására -köszönet Taminak-), majd október 6.-ra készültünk (mindenkinek jutott szerep), színházlátogatást és mozit szerveztünk (köszönet Julinak és Timinek), véget nem érő és felejthetetlen táncpróbákat tartottunk focimeccsekkel megspékelve (kiderült, hogy ezen a téren tényleg nem ismerik a tréfát, és Nóri nem csak zseni, hanem kemény focista is), nem kis gubancok árán felépő ruhákat terveztünk és rendeltünk (a lányokon mégis volt tolldísz, de cipő nem, a fiúk is fehér kesztyűt húztak), osztályfilmet készítettünk (köszönet Krisztának és Ábrisnak), a szalagavatón felhőtlenül boldogok voltunk (az est sztárja Szasza volt bokamerevítőben és tornacipőben), jelentkezési lapokat töltöttünk ki érettségire és felvételire,

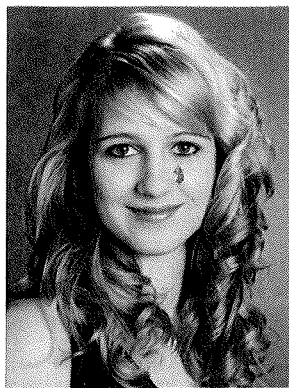
szurkoltunk az OKTV-zóknak és örültünk a döntősöknek (Attila -2 tárgyból is-, Csilla és Nóri), sikeresen próbaérettségiztünk (Cila a síelését áldozta be érte), tablót festettünk (köszönet Éduának, Andrisnak), meghívót készítettünk (köszönet Katinak), szcenáriót szerveztünk (köszönet Ábrisnak és Rolinak), a fiúk flottát építettek (parancsnok: Luyi), hogy csak a legfontosabbakat említsen.

És ők, bár közben „nagyra nőttek”, de most is ugyanolyan kedvesek, talpraesettek, nagyszájúak, érdeklődőek, intelligensek, okosak, tehetségesek és meghatóan ragaszkodóak. Felejthetetlen pillanatok kaptam tőlük: örömet és mosolyt, ha megláttak, segítséget és együttműködést az elvégzendőkben, gyönyörű táncot a szalagavatón, okos és hitvalló beszélgetéseket a csendesnapokon, szeretetteljes üzeneteket az osztálykarácsonyon. Nehéz elhinni, hogy ők is elmennek és nagyon fognak hiányozni.

Így elmondhatom, hogy hálás vagyok a Jóistennek az elmúlt nyolc és különösen az utolsó egy év minden együtt töltött pillanataért, és sok erőt, kitartást, sikert kívánok nekik egész életükre, bízva abban, hogy megmaradnak az Úristen gondoskodó szeretetében.

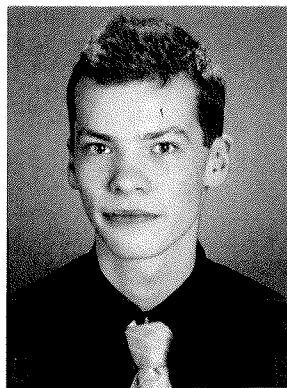
„A szeretet nem adó, nem követelés, amely mögött ott áll a végrehajtó.

A szeretet úgy árad, mint a napfény: csöndesen és állandóan - egyedül az Ő csodatévő hevétől.”

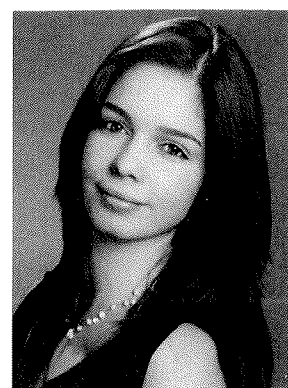
Atádi Alexandra

1993.08.26-án születtem Budapesten. A Csillaghegyi Általános Iskolából 4. osztály után jöttem át a Refibe. Olyan érdekes, hogy amikor kis 5.-esként idekerültünk, olyan távolinak tűnt a vége, és lám itt állunk az érettségi előtt. Egyáltalán nem tűnik 8 évnek, de mégis az osztályon látszik az évek munkája. Megszűntek a régi klikkek, és teljesen megismertük egymást. Jó sok közös programot csináltunk együtt, de a legjobbak az osztálykirándulások voltak. Szerettem idejárni, ez a 8 év felejthetetlen emlék marad. Tavaly kijutottam Hollandiába is, ami szintén nagyon jó volt. Kiemelném még a sportprogramokat, a különböző meccseket, Mezőtúrt, a Katonain tartott sportnapokat. Az iskolában sportminiszter is lehettem, élveztem a szervezéseket. Örülök, hogy az évek során a tanáraimmal is jó kapcsolat alakult ki, és köszönöm azt a sok tudást, amit átadtak, a figyelmet és a törődést. Elég nehezen döntöttem el, hogy hova adom be a jelentkezésemet, de végül az óvopedagógia mellett döntöttem, mivel szeretem a gyerekeket. El tudom képzelni, hogy a jövőben mondóka-köröket tartsak meg hasonló jó programokat szervezzek a kicsiknek. De majd meglátjuk, mit sodor elé az élet. Kíváncsi mindenkinre, hogy ne féljen megvalósítani az álmait!

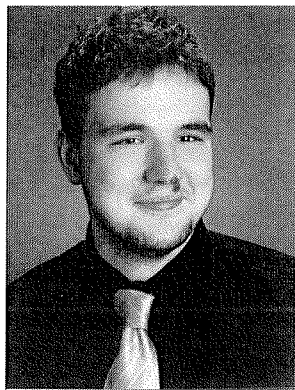
Becságh Dániel

Mint sokan mások, én is 8 esztendeje koptatom eme oktatási célú intézmény padjait. 2004 szeptemberében kezdődött el életem azon szakasza, amikor az oktatási törvény előírása szerint én is elkezdtem a Szentendrei Református Gimnáziumot az alvásidőm rovására naponta látogatni, és kijelenthető, hogy életemre kifejezetten előnyös hatással volt ez az eleinte tragikusnak tűnő változás, ugyanis rengeteg pozitív élmény ért az említett időintervallum során: ténnyesztettem idegen életformát, rengeteget fociztam, szereztem remek barátokat, sok tudásra és tapasztalatra tettem szert és mindenképpen meg kell említenem, hogy az itt eltöltött idő eredményei nemcsak az órákon végrehajtott tanulásban és a szünetekben folytatott szabadidős tevékenységekben (vagy fordítva ?) jelentkeztek, hanem megtanultam síelni, voltam versenyeken, Hollandiában, nyelvvizsgázni kétszer is, tehát kétségkívül rövid létezésem egy meghatározó szakaszát készülök befejezni májusban, hogy majd remélhetőleg a Budapesti Corvinus Egyetem kihívásaival nézzek szembe jövő szeptembertől. Végso-ron tehát kívánom az alsóbb évfolyamoknak, hogy töltsék ki az iskola életében azt az űrt, amelyet osztályunk távozása fog okozni, ehhez pedig kitar- tást és sok sikert!

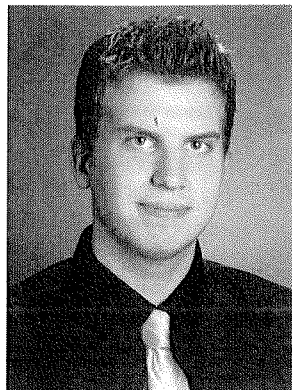

Békési Dorka

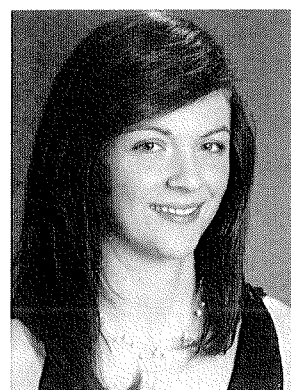
1994. március 1-jén születtem Budapesten. 17 éve lakom családommal Szentendrén. 6.-osként érkeztem a gimnáziumba, ismertem 4-5 embert az osztályból, ezért a beilleszkedéssel nem volt problémám. Szeretem a sportot, a mozgást 6 évig táncoltam versenyszerűen, melyet egy világbajnoki bronzéremmel koronáztam meg. Kedvelem a biológiát, a földrajzt, a nyelveket. Hatodikos tantámenes sikeremet hetedikben megismételtem Csurgón, biológia tantárgyból írt dolgozatommal, mely a húsevő növényekről szólt. Számomra az iskolában töltött évek alatt az osztálykirándulások jelentettek nagy élményt, az ágy alatt felejtett ketchupos nuggets-el, a klíma nélküli busszal, ami eltévedt Győrben, és mi jeges zacskókkal a fejünkön kerestük a helyes utat. Ez alatt a 7 év alatt az osztályban megtaláltam az igazi barátokat, akikre számíthattam és azokat is, akikre nem. Az elmúlt 1,5 évben szereztem egy ECDL bizonyítványt, egy angol és egy német középfokú nyelvvizsgát, és két előrehozott érettségit is tettem. Szeretem az állatokat, a természetet és a rajzzal sem állok hadilábon, ezért jelentkezésemet a Corvinus Egyetem Tájépítészeti Karára, illetve az ELTE Földrajz és Földtudományi Karára adtam be. Egy jó tanáccsal búcsúznék: Semmi sem lehetetlen, csak hinned kell benne! Sok sikert!

Boross János

1993-ban születtem Budapesten. Két testvéremmel és szüleimmel 1999-ben költöztünk Szentendrére. Evangélikusok vagyunk. A Refibe 2004-ben jelentkeztem, ahová (nagy örömmre) föl is vettek. Azóta (akárhogy is számolom) nyolc meglehetősen derűs év telt el, így most előttem áll az a feladat, hogy számot adjak az itt eltöltött időről. (Nemcsak itt, hanem majd az érettségien is) Emlékszem, ötödiktől kilencedikig minden szabad percet a focipályán töltöttünk, ahonnan még a csengő is csak alig tudott lezavarni minket a szünet végén. Azonban ahogy „nagygimnazisták” lettünk, már nemcsak fociztunk, hanem egyéb „kereségeket” is művelni kezdtünk: UFO-t tenyészítettünk (ami egy idő után rejtélyes módon mindig eltűnt), változatos módokon igyekeztünk egymást heccelni (a részletek sajnos szakmai titoknak számítanak) és még sorolhatnám. De ezek az évek egyben komoly munkával is teltek, 9-10. osztályban elkezdődtek a nyelvvizsgára-járások (nekem kettőt sikerült megszereznem), az előrehozott érettségik. Tanulmányaimat jogi karon szeretném folytatni. Eseménydús nyolc év zárul hát le számomra az idén, és ezekre az évekre mindig örömmel fogok visszaemlékezni.

Cser Máté

1993. november 22-én születtem Budapesten. Egész eddigi életemet Pomázon töltöttem. Az első négy osztályt a pomázi Mátyás Király Iskolában jártam, majd ötödiktől kezdve a refi diákjának mondhatom magam. A nővéremet követve jöttem ebbe az iskolába, most pedig már az öcsém is itt tanul. Az elmúlt évekre visszagondolva nagyon sok felejthetetlen élménnyel gazdagodtam; osztálykirándulások, házi focibajnokságok, lazulások az órák közötti szünetekben, vagy éppen az órákon. Természetem-ből fakadóan sose erőltettem túl magam a tanulás terén, de úgy érzem, sikerült megfelelnem az eddigi kihívásoknak, próbatételeknek. Az ittlétem alatt sikerült szert tennem egy ECDL bizonyítványra, egy középfokú angol nyelvvizsgára és rengeteg tapasztalatra. Mivel az érdeklődési körömben mindig is a reál tárgyak tartoztak, ezért a jelentkezésemet a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki karára adtam be. Hálás vagyok az iskolának és tanáraimnak, mert megtanítottak – az életben nélkülözhetetlen – erkölcsi normákra és segítettek elindulni a felnőtté válás útján.

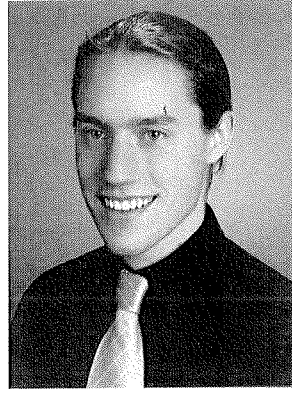
Cserekllye Nóra

1994. április 2-án egy csodálatos család tudatlan, kiokosításra váró tagjaként születtem erre a világra. A tanulási folyamat dokumentálható része az óvodában kezdődött, melynek 3 éve alatt megtanultam, hogy könnycsatornáim végtelen mennyiségű könnycseppet tudnak a külvilágba szállítani, főleg, ha a reggeli búcsúzkodásról van szó. Majd következett a 4 elemi osztály, melynek vidéki és idilli környezetében még csak nem is sejtettem, hogy szüleimnek feltett szándéka, hogy az SZRG diákjaként folytassam karrieremet. Nos, előrelátó gondoskodásuk igazán jó irányba terelt, hiszen nagyszerű 8 évet töltöttem el ebben a közösségben, és az egész életemet meghatározó alapokra tettem szert. A tanórákat követő fulladozó nevetések közepette eltelt szünetek, az osztálykirándulások, a délutáni beszélgetések, a focimeccsek, a napjában legalább egyszer hozzám intézett kérdés: „Ma/Holnap miből írunk?”, a versenyeken nyert együtt töltött szabadnapok, mind kedves pillanatokat idéznek. Mindezek mellett szerencsés vagyok, hogy ennyi értékes embert ismerhettem meg osztálytársaim/tanáraim és minden bizomnyal életre szóló barátaim személyében. Tanulmányaimat - ha pontjaim is úgy akarják - az állatorvostudományi karon folytatom a jövő tanévtől.

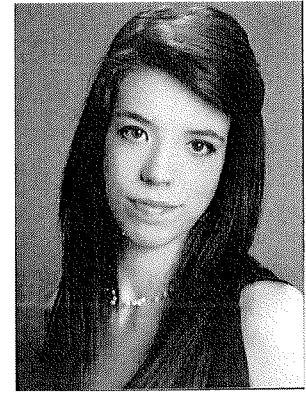
Dános Tímea

1993. június 28-án, 20:20-kor születtem. Izbégen élünk szüleimmel, bátyámmal és a vizslámmal. Az Izbégi Általános Iskolából jöttem röpke 8 éve a Refibe, és lám nemsokára búcsút veszek a középiskolai diákélettől. Nemrég volt a Gólyatábor, amit pergőn követték az események: a tantárgyi versenyek, a „Mire jutottunk” rendezvényei, a konferálások, a kirándulások, a színházlátogatások, az erdélyi út, a születési bulik - örömek, sikerek és persze azért elvélve kudarcok is. Ez mind kellett ahhoz, hogy megtaláljam önmagam, és kedves, jó barátokra is találjak, akik reményeim szerint megmaradnak a későbbiekben is. 4 éves koromtól rendszeresen úsztam, mellette zeneiskola és a tánc (nagy szerelmem!) volt a fő időtöltésem. 10 évig a Szentendre Néptánc Együttesben táncoltam, majd a Welldance Sporttánc Egyesület táncosaként előbb Fashion Dance, majd Hip-Hop következett. Csapatunk 2011.májusában Horvátországban, Porecban az ESDU World Dance Masters Világbajnokságon 3. helyezést ért el. A világbajnokság életre szóló élmény lett. Emellett nyelvvizsgáztam, megszereztem a jogsit, majd az ECDL vizsgát is letettem. Matekot emelt szinten tanulok, és a megszerzett nyelvtudásom révén gazdasági vonalon tervezem a továbbtanulást, és természetesen a tánc is jövőbeli terveim közép-pontjában szerepel.

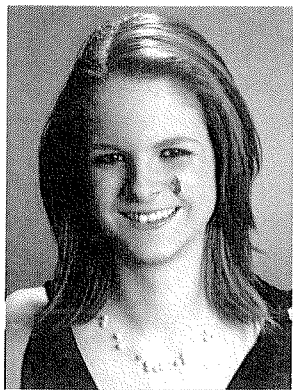
Dulai Dávid

1993. áprilisában születtem Budapesten. Családommal Szentendrén élek. Pályafutásomat a püspökmajori oviban kezdtem, majd az általános iskola első 4 osztályát a Barcsay Jenő Általános Iskolában végeztem. 5. osztálytól kezdve vagyok református gimnazista. Az iskola mellett rengeteg mindennel foglalkoztam. Néhány - komolyabbnak tűnő - kitérő után (sport, zene) a lovas hagyományörzésben és a természetfotózásban „találtam meg önmagam”. Továbbtanulásomat is ez irányba tervezem: jelentkezési lapomat természetvédelmi mérnöki és biológia szakra adtam be. Még nem tudom, hogy milyen kerek között, de valamilyen természetvédelemhez kapcsolódó tevékenységgel szeretnék majd foglalkozni a jövőben. Örülök, hogy itt tölthettem ezt a 8 évet, mert rengeteg barátal és élménnyel gazdagodtam. De most már itt az ideje a változásnak. Itt az ideje, hogy elballagjunk. Az itt maradóknak kitartást, az érettségizőknek pedig sok sikert kívánok!

Franyó Krisztina

1993. június 19-én születtem Budapesten. Jelenleg Szentendrén lakom szüleimmel. A Szent András Általános Iskolából kerültem a Református Gimnáziumba. Eleinte nehéz volt megszokni a furcsa szabályokat és a fegyelmet, de a felnőtté válás is ott kezdődik, hogy az ember megpróbál alkalmazkodni a környezetéhez. Sok hasznos tapasztalatot szereztam a négy év alatt, amelyben nagy segítségemre voltak tanáraim. Így idővel sikerült kikönnem (olykor elhatalmasodó) lustaságomból és ki tudtam magam elé tűzni egy célt. Tanulmányaimat a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen szeretném folytatni. Kisgyermek koromban mindig is nagy ámulattal töltöttem el a mesék világa mind könyvben leírva, mind pedig mesefilmként nézve. Ezek nézését természetesen minden szülő csak gyermeke szórakozásaként könyveli el, rám mégis nagy hatást gyakoroltak. A mesefilmek után következtek az éppen „trendi” filmek, majd a komolyabb hangvételű művészfilmek. Pár éve érett meg bennem, hogy én is szeretnék nyújtani valamilyen mélyebb hangvételű vizuális kreációt az embereknek. A nyolc év lezárul. Úgy érzem, a barátaim, akikre mindig számíthattam, velem maradnak a próbatételek után is, ha nem is fizikailag, de az emlékeim közé örökké bevették magukat. Köszönöm Nektek és tanáraimnak az együtt töltött éveket!

Glasz Katalin

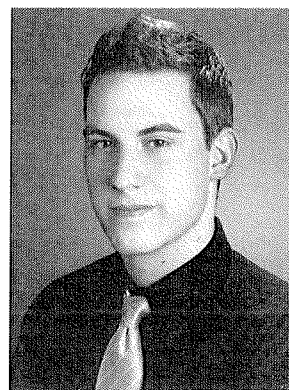
1994-ben születtem Budapesten, és 2004-ig ott is éltem szüleimmel. Testvérem megszületésével azonban úgy tűnt, kinőttük a lakást: Budakalászra költöztünk. Ennek megfelelően az általánost még Budán kezdtem, de már Kalászon fejeztem be. Már a költözéskor elhatároztam, hogy gimibe a refibe fogok járni: így is lett.

Az elején szomorú voltam, mert a beilleszkedés egyáltalán nem volt könnyű. Az osztály falán függő ige azonban („Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van”) minden nap újra bátorított. És valóban, a dolgok gyorsan rendeződtek, és az a sok szép emlék, ami az iskolához, az osztályomhoz fűz, a rengeteg jó, a sok kedves ember - diákok, tanárok egyaránt - akiket ajándékba kaptam, az első nehézségeket elfelejtetik. Így, ha az iskolára gondolok, az jut eszembe, hogy mennyi mindent köszönhetek Istennek: a barátaimat, akikkel remélhetőleg majd öreg nénikként/bácsikként fogjuk nézegetni a régi képeket, a tanárainkat, akik türelemmel és szeretettel neveltek minket, hogy a reggeleket csendességgel kezdhettem...

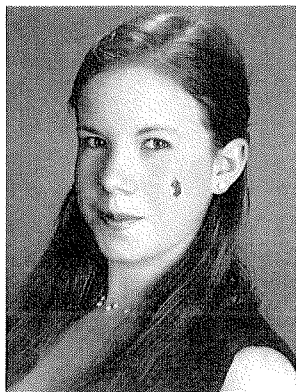
Az iskola és Szentendre számomra egy sziget, ahová elbújhat az ember, ha nyugalomra vágyik, és egy burok, ami megvéd... innen kikerülve kezdődnek majd az igazi megpróbáltatások - remélem az ELTE keleti nyelvek és kultúrák szakán.

Halápi Tamara

1993. április 17-én születtem Budapesten. Gyermekkorom óta Szentendrén élek családommal. 2004 szeptemberétől járok a gimnáziumba. Nyolc év alatt az osztályunk a legjobb osztállyá vált, legalábbis számomra mindenképp. Hálás vagyok Istennek, hogy ebbe az iskolába kerültem, mert örök élményekkel, erkölcsi tanításokkal, és sok tudással lettem gazdagabb. Az elmúlt években igaz barátokra leltem, akikkel a kapcsolatot továbbra is ápolni szeretném. Legkedvesebb emlékeim közé tartoznak az osztálykirándulások, (legfőképp az erdélyi), a holland cserekapcsolat, a különböző osztályprogramok, vagy csak a sima „átlagos” hétköznapiak is. A szalagavatóra való lázas készülődésre, a táncpróbákra, melyek jutalma egy csodálatos este volt, boldogan emlékszem vissza. Most válaszút előtt állunk, az életünkben egy új, izgalmas fejezet kezdődik... Tanulmányaimat Dániában szeretném folytatni turizmus-vendéglátás szakon. Végül, egy idézettel szeretnék elbúcsúzni az osztálytársaktól, tanároktól és az itt eltöltött évektől... „Kívánom neked a csend szépségét, a napfény dicsőségét, a sötétség rejtelmét, a láng hatalmát, a víz és a föld higgadt erejét, a levegő édességét és a szeretetet, mely ott található minden dolgok gyökerében. Az élet csodáját kívánom neked.”

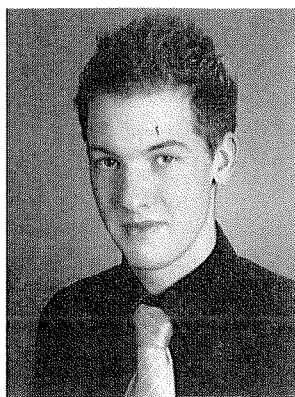
Haluska Dávid

1993. november 22-én láttam meg a napvilágot Budapesten, de egész eddigi életem Szentendrén töltöttem szüleimmel és bátyámmal, aki szintén a gimnázium tanulója volt. Akinek esetleg még így sem lennék ismerős, annak talán a „HD” nevet javasolnám az azonosításhoz. Az iskolapadok koptatását 12 évvel ezelőtt kezdtem meg a Barcsay Jenő Általános Iskolában, majd negyedikben a Refibe jelentkeztem, hogy itt folytathassam tanulmányaimat. Az előzetesen végtelennek tűnő nyolc év gyorsan elrepült, persze nem nyom nélkül. Tömeges tábor, program és megannyi emlékeztető sportesemény köszönhető iskolámnak, valamint ECDL és nyelvvizsga bizonyítványom megszerzésében is jelentős szerepe volt. Céлом volt az érettségiig való eljutás, ami természetesen sikerült, azonban a dolog neheze még csak most jön. Jelentkezésemet itthon gazdasági és kommunikációs szakokra adtam be, de reményeim szerint tanulmányaimat majd Dániában, turizmus-vendéglátás szakon folytathatom. Szerencsére az itt eltöltött nyolc év alatt mindig remek emberek vettek körül, és sok új barátot szereztem, akikkel remélem még távozásom után is megmarad a barátság. Az itt hagyottaknak kitartást, az érettségizőknek pedig sok sikert kívánok a nagybetűs ÉLET-hez.

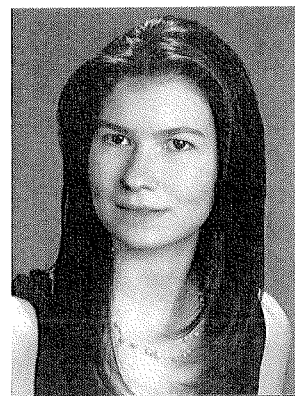
Herpai Júlia

Elég ijesztő érzés belegondolni, hogy most nem a felsőbb éves diákok írását olvasom, hanem nekem kell írnom az elmúlt évekről. Könnyű lenne csak azt mondanom, hogy sok tapasztalattal és örömteli eseménnyel gazdagodtam az évek során, de az is lényeges, hogy az iskola biztonságot nyújtott azáltal, hogy mindig tudtam, hová fogok másnap menni, és ez most megváltozik. Itt állunk, már csak hetek választanak el az érettségitől, és gimnazista mi voltunk megszűnik. Na, de félre a búskomor gondolatokkal... az évek során a legjobb pillanatok az erdélyi osztálykirándulás, a sítáborok és a régi hitantáborok jelentették. Nyolc év során természetesen szinte mindenkire sor került a „közösítsünk ki valakit játékbán”, de ennek ellenére sosem éreztem, hogy nem szeretem az osztályt. 11-19 éves korunkban töltöttük együtt a mindennapokat, és egymás szeme láttára formálódtunk azzá, akik ma vagyunk, és ez egy elég szoros kötelék kialakulásához vezetett. Most kíváncsi vagyok, hogy mi lesz velem/velünk szeptembertől. A jelentkezési lapot pszichológia és gyógypedagógia szakokra adtam be, aztán majd kiderül, hová kerülök. Nektek, akik még koptatjátok továbbra is a padokat, csak azt tudom javasolni, hogy élvezzétek ki a gimis éveket, mert hamar elszállnak...

Jeney Ábris

8 éve érkeztünk ide, akkor a most derekunkig érő hetedikesek olyan nagyon nagynak tunk, s el se tudtuk képzelni, belőlünk is ilyen monstrumok lesznek. Aztán sorra telni keztek az évek és mindegyikben már kezdtük azt hinni, hogy igen, most már felnőtünk, amíg végül itt állunk nagykorú állampolgárokként és a fakt második felében az óvodai délutánok csendes pihenőről nosztalgiázunk. Az iskola rendesen kitanított minket, ugyanakkor, ami számomra még többet jelent, olyan emberekkel hozott össze, akiktől és akikkel együtt sokkal többet tanultam, mint a padokban ülve. Azt mondták a felnőttek, hogy tanuljunk, de azt is, hogy ez életünk egyik legboldogabb szakasza, így hát elindultunk kideríteni, miről beszéltek. Voltak órák, félnapos focimeccsek, amíg már járni is alig tudtunk, bolond szünetek, amikről azóta is nevetve beszélünk és olyan irodalomórák, hogy majd kidőltünk a padokból, ez csak néhány példa, amik hirtelenjében eszembe jutnak. Az iskola révén rengeteg nagyon értékes embert ismertem meg és az évek alatt a deriválástól a francia trubadúrlíráig keresztül az erdélyi osztálykirándulásig annyi közös emlék kapcsol össze minket, hogy olyan reménytelen lenne számba venni, mint a 2-est elérni egy leíró nyelvtan témazárón. Nagyon hálás vagyok az Úrnak mindezt.

Kugler Csilla

Szentendrén élek szüleimmel és nővéremmel. A szorzótáblát, valamint az írás-olvasás művészetét a Templomdombi Általános Iskolában sajátítottam el. Negyedik koromban jelentkeztem a Református Gimnáziumba, ahová felvételt is nyertem. Az alsós évek vidáman teltek; csodálatos emlékek számomra az osztálykirándulások: a sok-sok érdekes program, az esti szabad foglalkozások és játékok. Akkor még nem gondoltam az érettségre és a továbbtanulásra. Aztán eljött a kilencedik osztály, amikor – édesanyám biztatására – elkezdtem a felvételi pontok gyűjtését. Először német nyelvből szereztem meg a középfokú nyelvvizsgát, majd angolból is. A nyelvek mellett mindig is a természettudományok érdekelték. Több előrehozott érettségít is tettem: németből, angolból és földrajzból középszinten, kémiából emeltszinten is. Most, hogy közeledik az „igazi” érettségi, most érzem igazán, hogy milyen remek lehetőség ez. Mindenkit biztatok arra, hogy egy-két tantárgyból érettségizzen le tizedik és tizenegyedik osztályban; így az utolsó év sokkal felszabadultabban fog telni. A továbbtanulást illetően nagy vágyam, hogy felvételt nyerjek a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karára. A lelki támogatást családom nyújtja számomra; néhány biztató szó segítségével nem is olyan fáradságos a tanulás...

Kun Édua Anna

1993. december 9-én születtem Budapesten. A szüleimmel 2000-ben költöztünk ki Szentendrére. Ötödikes korom óta járok ide, és meg kell mondanom, gyorsabban eltelt ez a 8 év, mint azt ötödikesként hittem. Az iskola szervezésében rengeteg érdekes programon vehettem részt. Többek közt a sí táborokban, a holland cserediák kapcsolatban, újévi koncerteken, és számos versenyen. Az évek során sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt, és egy középfokú angol nyelvvizsgát. A továbbiakban szeretnék animációt, illetve tervezőgrafikát tanulni, s ennek érdekében jelöltem meg a MOME-n és a BKF-en ezeket a szakokat. Ez alatt a sok év alatt véleményem szerint egy rendkívül jó osztályt látványosítottunk össze és ez sokszor megvidámitotta az amúgy komoly tanítási napokat/időszakokat. Örülök, hogy megismerhettem ezeket az embereket itt mellettem e hátsókban és annak is örülök, hogy ebben az iskolában tanulhattam. Biztos vagyok benne, hogy mindenki mosollyal az arcán fog visszaemlékezni ezekre az évekre, még akkor is, ha most ez még nem könnyű.

Kusák Brigitta

1993. június 2-án születtem Budapesten. Születésem óta Szentendrén élek a szüleimmel. A Barcsay Jenő Általános Iskolából kerültem a Refibe 2007-ben. Az itt eltöltött éveim alatt nagyon sok tapasztalattal, élménnyel és persze rengeteg baráttal gazdagodtam. Legjobb pillanataim közé tartozik a holland cserediákprogram, amelyvel lehetőségem volt eljutni Hollandiába és az erdélyi osztálykirándulás, amelyet soha nem fogok elfelejteni. A Refiben eltöltött utolsó évünk legmeghatározóbb történése a szalagavató volt. A fárasztó próbák ellenére nagyon élveztük a felkészülést. Az itt töltött 6 év során ECDL jogosítványt és középfokú angol nyelvvizsgát szereztem, és ami a legfontosabb, egyre jobban megismertem Istent. A jövőmet hittanárként képzelem el, ezért a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolára adtam be a jelentkezésem. Remélem, hogy az évek során kötött barátságok egy életen át elkísérnek és mindannyiunknak sikerül megvalósítani az álmait!

László-Bencsik Eszter

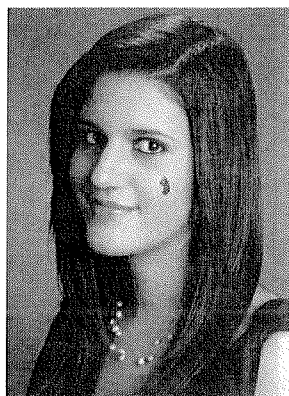
8 éve járok ebbe az iskolába, ennyi idő után pedig egyre jobban érzem, hogy itt az ideje a változásnak. Emlékszem, ötödikesként milyen öregnek tartottuk a végzősöket, és úgy éreztük, hogy az érettségi fényévekre van. Az osztály gyorsan összeszokott, megtanultuk tolerálni egymást, és ha voltak is nézeteltérések, remek közösség lettünk, főleg így az utolsó évekre.

Hálás vagyok, hogy közöttük tölthettem a hétköznapi napokat, sokat köszönhetek nekik, és biztos vagyok benne, hogy nagyon fognak hiányozni. Velük együtt pedig a poénok (mindig találtunk valamit, ami feldobta a napot, amiért érdemes volt felkelni), a programok – még ha akkor éppen nem is tudtuk mindig értékelni, hogy együtt vagyunk –, egyszóval a sok szép közös pillanat örök emlék marad. Remélem, ezek lesznek olyan erősek, hogy nem fogunk elszakadni egymástól, és a barátságok is kiállják majd az idő és a távolság próbáját.

Szívesen gondolok vissza a holland csereprogramra is, amit az iskolának köszönhetek.

Ennyi év távlatából pedig elmondhatom, hogy itt tényleg az életre neveltek bennünket.

Mi most búcsúzunk, de az itt maradónak kitartást kívánok, higgyétek el, nincs is olyan messze az a 12., mint amilyenek tűnik!

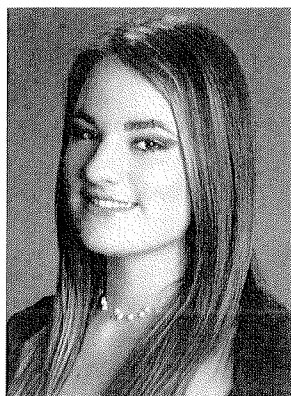

Merza Sára

1993. február 26-án születtem Budapesten. Azóta Szentendrén élek a családommal egy kóhajításnyira a sulitól. A Szent András Általános Iskolában kezdtem tanulmányaimat, majd 8.-ban felvételiztem az SZRG-be. Sokat hallottam a gimnáziumról testvéreim révén, akik szintén ide jártak, úgyhogy nagyon megörültem, amikor a 9.a részesévé válhattam. A 4 év alatt rengeteg olyan élményt élhettem át, amely meghatározóvá vált az életemben. Sosem felejttem el az osztálykirándulásokat (főleg az erdélyit), melyek által közelebb kerülhattunk egymáshoz, sem a szalagavatót, a közös beszélgetéseket és azokat a bizonyos 11-ben eltöltött péntek 8. órákat. :)

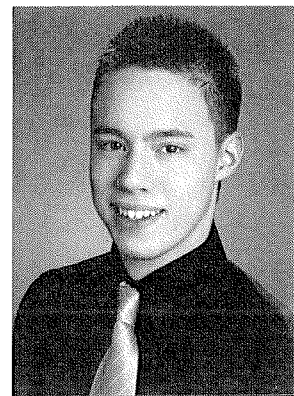
Az itt eltelt évek alatt, sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt, részt vehettem a református iskolák országos kosárlabda bajnokságán, a holland-magyar diákcsere programban és az Áprily versenyen, ahol 2. helyezést értem el verseimmel. Magamat a jövőben rendezvényszervezőként képzelem el, s a jelent ennek megfelelően próbálom alakítani.

Köszönöm, hogy részese lehettem az iskola tanárai és diákjai által nyújtott kedvességnek és szeretetnek. Biztos, hogy örömmel fogok visszatekinteni életemnek erre az időszakára.

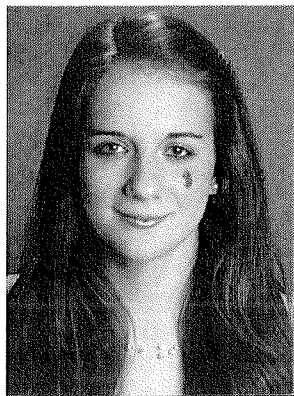
Milkovics Valentina

Budapesten születtem 1994.02.08-án és itt is élek a családommal. Az SZRG-be 6.-os korom óta járok és sok szép emlékekkel gazdagodtam az évek során. Nagyon szeretek utazni és megismerkedni más országok kultúrájával. Például kijuthattam Hollandiába egy iskolai program keretein belül, ezenkívül Erdélybe is egy osztálykirándulás alkalmával. Szeretek idegen nyelveket tanulni, most a francia emelt szintű érettségire készülök, 15 évesen pedig letettem az angol felsőfokú nyelvvizsgát és az angol emelt szintű érettségit is. Emellett az ECDL jogosítványom is megvan, amit az iskolában órai keretek között sikerült megszereznem. Nagyon szeretem az osztályomat, sok barátság született, amelyek gimi után is megmaradnak. Egyszer még a sportnapot is megnyertük, alsós korunkban pedig mi voltunk a Tentamenek koronázatlan királyai és királynői. A továbbiakban nemzetközi ügyekkel és idegen nyelvekkel szeretnék foglalkozni és remélhetőleg szinkrontolmács vagy nyakövet lesz belőlem. :)

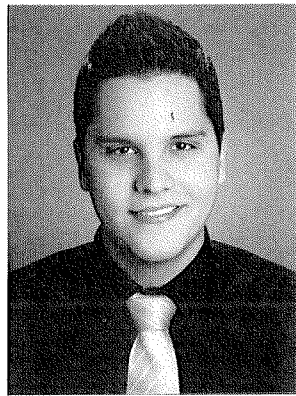
Pintér Béla Luyi

Budapesten születtem 1994. április 19-én. Szentendrén élek szüleimmel és húgommal. Az általánost Nyíregyházán és Szentendrén végeztem el, majd az 5. osztály itt, a Refiben kezdtem. Az elmúlt 8 év alatt rengeteg maradandó emléket kaptam ettől az iskolától és az itt szerzett barátaitól. A sok beírás és figyelmeztetés mellett mély nyomot hagytak bennem az osztálykirándulások, a kishajó hajtogatások és a sok labdázás a teremben. Életemben meghatározó szerepet tölt be a sport. Lassan már 9 éve vízilabdázom és több klubnál is játszottam, mint például a Vasasban vagy a Honvédban. Felejthetetlen időszak volt az életemben a 11. évfolyam, amikor egy teljes évet töltöttem cserediákként az USA-ban. Sok új barátot szereztem és sikerült teljesen elsajátítani az angol nyelvet. De talán a legfontosabb eredményem az volt, hogy beavagottak a Michigan állami vízilabda-válogatottba, és az iskolámmal megnyertük az állami úszóbajnokságot. Jelentkezésemet az ELTE és a Corvinus társadalomtudományi karára adtam be. Az egyetem befejeztével az a célom, hogy a hazámat segítsen minden olyan eszközzel és tudással, amit Istentől kaptam. A fiatalabbaknak, akik itt maradnak, szeretnék kitartást és az évfolyamtársaimnak pedig sok sikert kívánni!

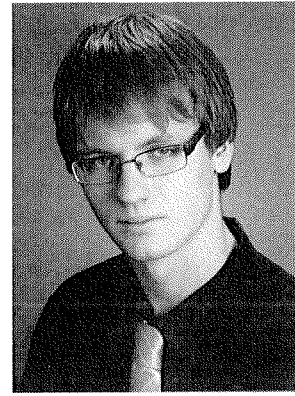
Som Roxána

Nem állítanám, hogy minden az óvodában kezdődött. Pedig a „teddy, freddy, golf”-ot (a ready, steady, go egyéni változatát) büszkén skandálva már akkor meg voltam győződve remek angoltudásomról. 10 évesen hercegnőként léptem be a számomra hatalmas kastélynak tűnő iskola falai közé. A többi királylánnyal hamar egymásra találtunk és egész életre szóló barátságot kötöttünk. Együtt vártuk a fehér lovon érkező szőke herceget és a hercegnők életét nehezítő gondokkal is közös erővel küzdöttünk meg. Mindennapjaink csodálatosan teltek, ha a királyság törvényeit betartottuk. Sajnos sok esetben a hercegnői ruhánkat nem találták alkalomhoz illőnek, jutalmunk a köpönyeg lett. Nap, mint nap elménk épüléséért küzdöttek a tudósok, bár gyakran ellenállásba ütköztek. A királyság jóvoltából oklevél tanúskodik felsőfokú angol és középfokú német tudásomról, a többi ajándékot nem lehet kincsesládába tenni. A palota falain belül és kívül is lép-teimet immár 3 esztendeje egy jótündér keresztanya vezeti a sárgaköves úton. A hercegnő klub nagy próbatétel előtt áll, mert tanulmányaimat az Óperenciás-tengeren túl az Egyesült Királyságban, a UCL-en folytatom. Remélem, hogy a nagy kalandból hazatérve majd boldogan mesélhetek a klasszika-filológusok életéről.

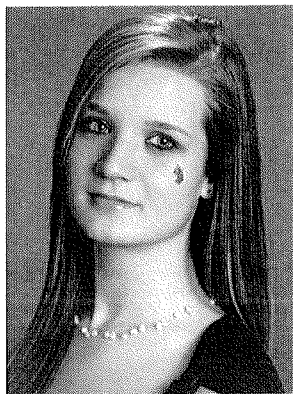
Sóvári Roland

1993. december 3-án születtem Budapesten. 2004-ben – otthagyva az általános iskolát – megkezdtem szerény kis karrieremet a Szentendrei Református Gimnáziumban. Egy évvel később – főként ennek okából – Szentendrére költöztünk. Azóta is itt éldegélek szüleimmel és testvéremmel. Magamról annyit mondhatok, hogy bolondulok a zenéért (gitározom) és ebből kifolyólag szeretek (és törekszem) jó hangulatot teremteni magam körül. Ám a jó hangulat biztosítása mellett sikerült megszereznem az ECDL bizonyítványt, két előrehozott érettségit, egy középfokú angol nyelvvizsgát, melyben az iskola nagy segítségét nyújtott, valamint rengeteg emlékezetes pillanattal gazdagodtam a nyolc esztendő alatt. Ide tartoznak a mérőfldköveknek számító felejthetetlen osztálykirándulások, osztályprogramok, melyek feldobták a monotonnak tűnő szürke hétköznapiakat. A gimnázium oltalma alól kirepülve, zenei rajongásommal ellentétben a Budapesti Corvinus Egyetem Gazdaságtudományi karára adtam be a jelentkezésem ahol a fő célom egy diploma „kimuzsikálása” (csak hogy a zenénél maradjak). De bármerre is sodor az élet, az iskolában töltött nyolc év alatt olyan tapasztalatokkal gyarapodtam, amelyek segítenek abban, hogy mindig megtaláljam a helyem.

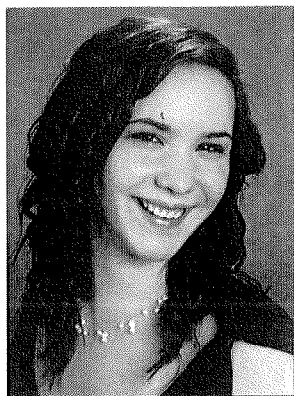
Sulyok András Attila

1993-ban születtem. Nyolc évvel ezelőtt, ötödikesként léptem be először az iskola kapuján. Az azóta eltelt hét évben főleg a matematika, informatika és a fizika terén fejlődtem sokat: megtanultam programozni, és tizenkettedik évfolyamra már rendszeresen indultam különböző versenyeken. A tavalyi OKTV-n ötödik helyezést értem el programozás kategóriában, idén a Kenguru nemzetközi matematikaversenyen 15. lettem. Nagygimnazistaként minden évben részt vettem még a Genua Cup vitorlásversenyen, amit 2008 őszén meg is nyert a csapat, illetve részesülhettem az Adria és a Neumann ösztöndíjakban. De természetesen a legmeghatározóbb a mindenkinek ismerős, és épp ezért itt nem is részletezett diákélet: életre szóló barátságokat kötöttünk, amelyeket felejthetetlen kirándulásokon edzettünk tovább. A szünetbeli focik átalakultak, kishajó-manufaktúrákká szelidültek. Emlékeztések voltak az iskolai sítáborok, a matekórak. Ugyanilyen szép élményeket és nagyon sok sikert kívánok a jövőre érkező érettségizőknek.

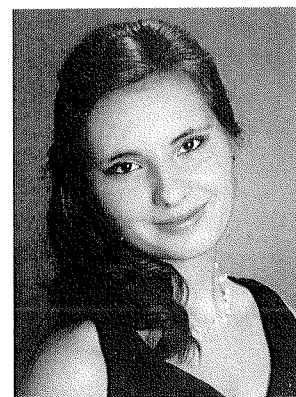
Szebeni Melinda

1994. április 18-án születtem Tatán. Szüleimmel és az egy évvel idősebb bátyámmal, Dánival, születésem után költöztünk Szentendrére. Itt élünk jelenleg is, a húgommal, Eszterrel kiegészülve. Az alsó tagozatot a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola és Gimnáziumban jártam, majd 2004-ben felvettek a Szentendrei Református Gimnáziumba. Nagy volt az öröm, amikor ott volt a kódóm a felvettek listáján. Végre átléphettem a tudás kapuján. Izgalmas gimnazista évek következtek, hol több, hol kevesebb örömmel fűszerezve. Voltak szép számban boldog napjaink, de akadtak gyötrelmes pillanataink is. Mindig vidáman készültünk a Mire jutottunk? gálára, és megszenvedtünk minden egyes év végi vizsgát. Ezekkel az élményekkel kikövezett úton jutottunk a szalagavatóig, amely felejthetetlen időszak volt számunkra. Talán soha nem voltunk olyan jóban egymással, mint azokban a napokban, amelyek a próbákkal teltek. Tanulmányaim során sikerült megszereznem egy angol középfokú nyelvvizsgát, az ECDL vizsgát, a tizenegyedik év végén érettségiztem is angoltól. Kedvenc tantárgyaimnak az angolt és a történelmet tartom. Februárban a jelentkezésemet anglisztikára, azon belül amerikanisztika szakra adtam be, de az sem lenne baj, ha egészségügyi szervező lennék.

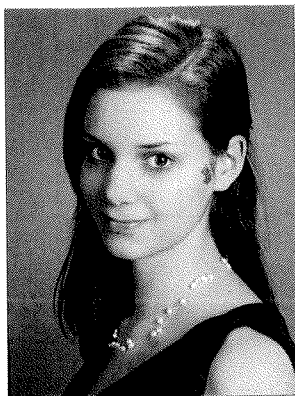
Szijj Annabella

1994. június 23-án születtem Budapesten, így az osztály, sőt az egész évfolyam legfiatalabb tagja lettem. Most Szentendrén élek szüleimmel és nővéremmel, aki szintén ebben az iskolában érettségizett 2007-ben. Tanulmányaimat Szentendrén kezdtem meg a Szent András Általános Iskolában, ahová 5 évet jártam, majd 2005-ben felvételt nyertem a Refibe. Immáron 7. éve koptatom az iskola padjait és szaggatom a köpenyemet, amiktől vegyes érzelmekkel veszek búcsút. Gimnáziumi éveim alatt versenyszerűen sportoltam, jelenleg a Budapesti Honvédban kajakozok. Legjobban víz közelben illetve sportolás közben érzem magam, ezért a jövőmet is ezen a területen képzelem el, első lépésként sport profilú felsőoktatási hallgató szeretnék lenni, miközben a gimnáziumban megszerzett nyelvtudásomat fejleszteném. Második lépésként távlati célom a tenger élővilágával kapcsolatos. Gimis éveimre jó szívvel fogok emlékezni, nagyon fog hiányozni a sulis, főleg az osztálytársaim, barátaim. Remélem, hogy a későbbiekben is fogjuk tartani a kapcsolatot és gyakran idézzük vissza a többnyire vidám perceinket. Mint például: labdázás az osztályteremben, a társasjátékok – persze szigorúan csak a lyukas órák alatt (Csótány póker), na és persze a szalagavató. Remélem, az utánunk jövők is ilyen szép emlékekkel ballagnak majd el az iskolából.

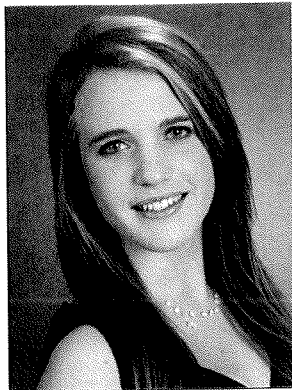

Thaly Zsófia

1993-ban születtem, azóta Csobánkán élek a családommal. 5.-ben kerültem a suliba, aminek nagyon örültem, mert a bátyám is ide járt, és a családom a XVI. sz. közepe óta református. Az itt töltött 8 évem alatt minden áhítaton kaptam valami útravalót. Nagyon szerettem ide járni, az osztályommal napról-napra jobban ösztönszerezünk, és ahogy ez lenni szokott, 12.-re remek csapatot alkottunk. 11. után, mikor faktosok lettünk, az évfolyam is egyre jobban összerázódott, életre szóló barátságokat köthettem osztályon kívül is. Volt egy amerikai bulldogom, de sajnos megmérgezték. Nagyon szerettem, igazi családtagnak számított. Rajta keresztül nyervehettem bepillantást az etológiába, ezért is lettem biosz faktos. A napok és az évek „elrohantak”. Észbe se kaptunk és ott voltunk 9.-ben, aztán szinte rögtön jött 11.-ben az erdélyi osztálykirándulás, ami nagy élmény volt az egész osztálynak. Aztán eljött a 12. osztály, és lázasan készülődöttünk a szalagavatóra, s végül decemberben színpadra állhattunk a szebbnél szebb ruháinkban. De most az utolsó erőfeszítés vár ránk: az érettségi. A továbbtanulásra sok ötletem van: ha sikerül, akkor az ELTE pszichológia szakán folytatom, vagy a BME gépészmérnöki karán. Úgy érzem, elég útravalóval fogok kilépni az iskola kapuján ahhoz, hogy szembe nézhessek a nagybetűs ÉLETTEL.

Török Fanni

18 éves vagyok és immár nyolcadik éve járok a Szentendrei Református Gimnáziumba. Születésem óta Pomázon élek családommal. Két nővérem van, egykor ők is az SZRG-be jártak. Tanulmányaimat a Mustármag Keresztény Általános Iskolában kezdtem 2000-ben. Emlékszem, hogy ötödikesként milyen nagy csodálattal néztük a végzős diákokat és szinte hihetetlen, hogy most mi állunk érettségi előtt. Az elmúlt 8 évben rengeteg élménnyel gazdagodhattam. Bár voltak nehézségek, biztos vagyok benne, hogy később csak a jó dolgokra fogok emlékezni, mert abból is volt bőven. Például tizedikben eljuthattam cserediákként Hollandiába, tizenegyedikben pedig az osztállyal Erdélyt is megismerhettük. Két középfokú nyelvvizsgát szereztem, angol és német nyelvből. Utóbbit elsősorban Ildikó és Mária tanárnőknek köszönhettem. Az osztályomért is hálás vagyok, mivel az itt töltött évek alatt igazán értékes embereket ismerhettem meg és köthettem velük barátságot. Tanulmányaimat a Pázmány Péter Egyetem jogi karán szeretném szeptembertől folytatni. Remélem, hogy az osztálytársaim tervei is valóra válhatnak majd az érettségi után. Végezetül köszönöm az iskolának, hogy a tudáson kívül az alapvető emberi értékeket is megismertették velünk.

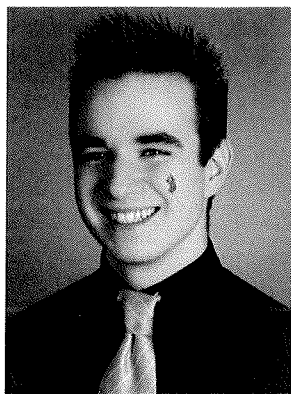
Várady Zsófia

1994. május 15-én születtem Dombóváron, 17 éve élek családommal Leányfalun. Vallásos óvodába és általános iskolába, kishittanra jártam, tehát evidens volt, hogy tanulmányaimat ötödiktől kezdve a Református Gimnáziumban folytatom. Máig emlékszem, mekkora öröm volt, mikor megkaptam a hírt, sikerült, felvettek. Teltek a hónapok, az évek, és az osztály egyre jobban összerázódott, nem kellett sok idő és mindenki mindenkivel jóban lett. Persze sokat segítettek a csendesnapok beszélgetései, a hittan táborok, a sítáborok (a piancavallói volt a legjobb), és persze a felejtethetetlen osztálykirándulások. Szerintem mindenki az erdélyi kirándulást emelné ki, hiszen az volt a leghosszabb, a legszebb és a legviccesebb is egyben. A 12. év nehezebben indult, éreztük magunkon a terheket, nemcsak tanulmányilag, de a szalagavató is sok készülést igényelt, mert ez volt a MI esténk... de ez is elmúlt, és rájöttünk már semmi sincs, ami megmenthetne minket az érettségigtől, és az arra való készüléstől. Én az ELTE-re adtam be a jelentkezésemet három szakra. Nagy reményekkel, és annál nagyobb izgalommal várom az elkövetkező időszakot, de egy biztos: ezt a nyolc évet soha nem felejttem el!!!

„Úgy élj a jelenben, hogy megbánás nélkül gondolhass a múltra.”
(Ady)

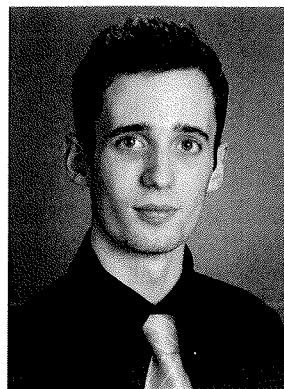
Veréb Zita

1994. április 7-én születtem Budapesten. Családommal Szentendrén élek. Tanulmányaimat a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában kezdtem, majd negyedik után felvételiztem a Refibe. A Gimnáziumban töltött nyolc év során rengeteg élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam, és több életre szóló igaz barátságot is kötöttem. A sok mókázás mellett tanultam is, így 11.-ben megszereztem a német felsőfokú nyelvvizsgát, és szintén németből előrehozott érettségit tettem. Legkedvesebb emlékem a szalagavatós próbákhoz és magához a szalagavatóhoz kötődik. Hihetetlen érzés volt az új tornateremben a gyönyörű, habos fehér ruhákban táncolni. A jövőbeli terveimet illetően az orvosi karon szeretnék továbbtanulni. Hálás vagyok az iskolának, hogy a tárgyi tudáson kívül értékrendbeli többletet is adott. Örülök, hogy ebbe az osztályba járhattam, mert ez volt a legjobb társaság eddigi életemben, azonban már nagyon kíváncsi vagyok, hogy mit tartogat számomra a jövő. Remélem, sikeres hónapok elé nézünk. Kívánom mindenkinek, hogy teljesíteni tudja az álmait!

Veszely Marci

1993 októberében láttam meg Budapesten napvilágot és azóta Szentendrén élek családdal. 2009 óta koptatom az iskola folyosóit, azokat a folyosókat, melyeken annyi szép emléket kaptam diák-társaimtól, tanáraimtól. Ezek közé a szép emlékek közé tartoznak a felejthetetlen osztálykirándulások és sajnos a dolgozat előtti nyafogások is. Itt szeretném kiemelni a tanulók soraiból Vadas Attilát, Tislér Andrást, Bubla Bálintot és Haluska Dávidot, akik barátságukkal minden helyzetben támogattak. Érdekes volt látni azt is, ahogy ez alatt a 4 év alatt az iskolai élet lassanként átalakult. A fiatalabb diákok már el sem tudják képzelni, hogy milyen volt az a tornaszoba és milyen volt gazolni az iskola kertet a meleg nyári napokon. Összességében hálás vagyok azért a gondoskodásért, tudásért, amit itt kaptam. Remélem ezeket a kincseket a jövőben is kamatoztatni tudom majd az ELTE Természettudományi karán. Azonban még előttem, illetve a 12. évfolyam előtt áll az a bizonyos nagy csúnya mumus, amire 12 éve készítenek fel minket, az érettségi. Remélem minden diáktársam annyi szépet és jót kapott és fog kapni, mint amennyit én kaptam a Szentendrei Református Gimnáziumtól.

Vigyázó András

Utolsóként, de nem utolsó sorban,
 búcsúzik ebben a pár sorban,
 Jelentkezési lapomra a formatervezési szakokat soroltam,
 És sorban sorakozik a sorban, az Ipar, a Műszaki és Sopron.
 A Szent Andrásból jöttem, a Refiben 4 évet töltöttem,
 S tartalmas éveimben, sok értékes baráttra leltem,
 De több előrehozottat és nyelvvizsgát is letettem.
 Kezdetekkor tetszett, hogy van az osztályban 22 lány,
 Ám szavazásokkor nem jött jól ez a fiú-lány arány,
 De azért ez nem szegte kedvem, a fiúkkal sokat ökörködtem,
 És mindig akadt valaki, akivel egy jót beszélgethettem.
 Bejártuk Erdélyt és Hollandiát, táncoltunk száz vidám órán át,
 Siklottunk a havas Alpokon és pörögtünk a bulikon,
 Versenyeken részt vettünk, sőt, egy-két ufót is neveltünk.
 S bár volt írás és felelés, sírás is és nevetés,
 Szerintem ez így, együtt volt egy kerek egész,
 De azért hiányozni fog néha egy kedves ölelés,
 egy vicces megszólalás, vagy hatalmas nevetés,
 egy baráti vállveregetés, vagy egy nagyon bamba arckifejezés.
 S bár Irénke néni őszhajszálait
 -késő leadásaimmal- nagyban gyarapítottam,
 Remélem sokakban kellemes emlékeket hagytam,
 S így utolsóként, még szeretnék egy fontos tanácsot adni:
 Légy Önmagad, mások Életébe vigyél „Színt”,
 és soha ne félj attól, hogy Álmaidat megvalósítsd.

